

**Η ΠΥΛΗ
ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ
(Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ)**

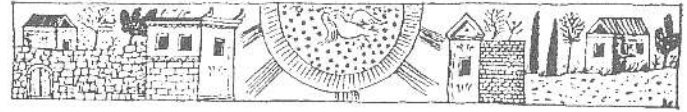
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

**Νά μήν ἀπελπίζεται
κανένας, οὐδέποτε,
γιά ὀτιδήποτε.**

Ἑρμηνευτική ἀπόδοσις
μέρους τοῦ περί Μετανοίας Λόγου,
τοῦ ἀποδιδομένου εἰς τόν Ἅγιον Ἀμφιλόχιον,
Ἐπίσκοπον Ἰκονίου
(Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων, τόμ. 71ος)

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2012**

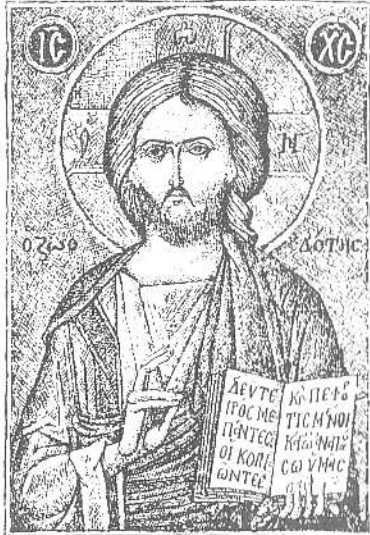

Ἄντί προλόγου

Ὁ θεοχειροτόνητος ἐπίσκοπος Ἰκονίου Ἅγιος Ἀμφιλόχιος, ἐξάδελφος Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, μαθητῆς καί φίλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, εἰς τόν «Περί μετανοίας» ἐπιγραφόμενον εἰς αὐτόν Λόγον του, μεταξύ ἄλλων περί μετανοίας φιλανθρώπων διηγήσεων, ἀναφέρει καί τό ἀκόλουθον παράδοξον περιστατικόν·

«Βούλομαι δέ καί ἕτεραν ἀφήγησιν, ᾧ φίλοι, ἀφέλιμον οὖσαν ὑμῖν διηγήσασθαι, δεικνύουσαν καθαρῶς Θεόν μηδένα ἀποστρέφεται τῶν προσπελαζόντων αὐτῷ. Καί τοῦτο... ἀπό τῆς βίβλου τῶν Πατέρων πειράσομαι διηγήσασθαι».

—Θέλω, ᾧ φίλοι, λέγει, νά σᾶς διηγηθῶ καί μίαν ἄλλην ἀφέλιμον διήγησιν ἣ ὁποία φανερώνει πολύ καθαρά ὅτι ὁ Θεός δέν ἀποστρέφεται κανένα ἀπό ὅσους θέλουν διά μετανοίας νά τόν πλησιάσουν, μέ σκοπόν νά σωθοῦν. Καί αὐτό θά τό ἀνασύρω ἀπό τήν βίβλο τῶν πατερικῶν διηγήσεων.

«Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες
καί πεφορτισμένοι, καγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς»
(Ματθ. 11, 28)

Διηγείται λοιπόν ὁ Ἅγιος καί τό ἀπροσδόκητον αὐτό γεγονός, ὡς ἔνδειγμα τῆς ἄκρας τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας, ὥστε νά μή διστάζουν ὡς πρὸς τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐάν θελήσουν ἀληθινά νά μετανοήσουν.

Ἐκ τῆν διήγησιν αὐτὴν πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν πρέπει νά ἀφήνη ποτέ τόν ἑαυτόν του εἰς λογισμούς ἀπελπισίας καί ἀπογνώσεως ὡς πρὸς τὴν σωτηρίαν του, ἀκόμη καί ἐάν καθ' ὑπόθεσιν ἦτο τόσον ἁμαρτωλός, ὡς νά ἦτο δαίμων, καί ἤθελε εἰλικρινῶς νά μετανοήσῃ.

* * *

«Δέν ἐπιτρέπεται νά ἀναβάλλουμε, οὔτε νά βραδύνουμε δι' ἐκεῖνον πού πρόκειται νά καταπονισθῇ. Διότι ἂν θελήσεις δι' ὀλίγον χρόνον νά ἀναβάλῃς τὴν σωτηρία του, θά τόν ἐγκαταλείψῃς στήν ἀγριότητα τῆς τρικυμίας. Δι' αὐτό σέ τέτοιες συμφορές χρειάζεται ταχύτης, ταχύτης καί προσπάθεια ἐντατική... Ἄς γινώμεθα, λοιπόν, προνοητικοί διὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας».

(Ἁγ. Ἰωάν. Χρυσόστομος)

Λέγει λοιπόν ἡ ἐκ παραδόσεως ἐρχομένη αὐτῇ διήγησις ὅτι·

Κάποιος Γέρων ἀσκητῆς μέγας καί διορατικός εἶχε φθάσει εἰς μέτρα ἀσκήσεως ὑπεράνω τῶν δαιμονικῶν πειρασμῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἐπήρεια εὐθαρσῶς κατεφρόνει. Εἶχαν ἀνοίξει μέ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τῆς ψυχῆς του τὰ μάτια καί ἔβλεπε ὀφθαλμοφανῶς Ἀγγέλους καί δαίμονας, πῶς ὁ καθένας ἀπό τὴν ἰδικὴν του παράταξιν ἀγωνιζόμενος ἐπηρεάζει τῶν ἀνθρώπων τόν βίον. Τόσον μέγας ἦταν ὁ Γέρων αὐτός εἰς τό νά περιφρονῇ καί νά περιπαίξῃ ἐμφανῶς τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ὥστε πολλές φορές τοὺς ἐμέμφετο καί τοὺς ἔθλιβε, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτούς καί τὴν ἐκπτώσιν τῶν ἀπό τόν οὐρανόν καί τοῦ αἰωνίου πυρός τὴν κόλασιν, ἡ ὁποία ὡς ὑποδίκους τοὺς ἀναμένει.

Οἱ δαίμονες, ἓνας μέ τόν ἄλλον, κοινολογώντας τὴν προκοπὴν καί τὰ κατορθώματα τοῦ θεοφόρου αὐτοῦ Γέροντος, κατέληξαν εἰς τὴν γνώμην νά μὴν τόν πλησιάσῃ κανεῖς πλέον ἀπό μέρους τῶν εἰς τό ἐξῆς μῆτε νά τολμήσῃ νά παλαί-

ση μαζί του μήπως καί πληγωθῆ ἀπό αὐτόν, διότι μέ τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔφθασε εἰς μέτρα τελειώσεως ὑπερβαίνοντα τήν κοινήν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἐδῶ περίπου εὐρίσκοντο πνευματικῶς, ἐν σχέσει μέ τόν μέγαν Γέροντα τά πράγματα, ὅταν μίαν ἡμέραν ἕνας τῶν δαιμόνων λέγει εἰς ἕνα ἄλλον συνταλαιπίωρον ὁμοίον του, Ζερέφερ τό ὄνομα –ἐάν ἔχουν οἱ ἀκατονόμαστοι ὄνομα.

–Ζερέφερ, τοῦ λέγει, ἔχω ἕνα λογισμόν· Ἄραγε, ἐάν κάποιος ἀπό ἡμᾶς τούς δαίμονας ἤθελε μεταμεληθῆ - ἀλλάξη γνώμην, τόν δέχεται ἄραγε εἰς μετάνοιαν ὁ Θεός;

Τί λέγεις; ναί ἢ ὄχι; Καί ποίος ἐνδεχομένως θά ἤμποροῦσε νά τό γνωρίζη αὐτό;

Περίεργον, ἀπίθανον τό ἐρώτημα.

Τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ζερέφερ·

–Θέλεις, τοῦ λέγει, νά ὑπάγω εἰς τόν μέγαν Γέροντα πού μᾶς περιφρονεῖ καί μᾶς περιπαίζει νά τόν πειράξω μέ τό ἐρώτημα αὐτό, νά λάβωμε ἀπάντησι;

Τοῦ λέγει ὁ πρῶτος·

–Πήγαινε, ἀλλά πρόσεχε καλά, διότι ὁ Γέροντας εἶναι ἀνεβασμένος πνευματικά, εἶναι διορατικός καί θά γνωρίσῃ τόν δόλον· καί δέν θά

πεισθῆ νά ἐρωτήσῃ περί τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τόν Θεόν. Ὅμως πήγαινε· καί ἡ ἐπιτυχάνεις τόν σκοπόν σου, ἢ δοκιμάζεις καί φεύγεις.

Ἐπῆγε λοιπόν πρός τόν μέγαν Γέροντα ὁ Ζερέφερ, σχηματίζοντας τόν ἑαυτόν του ὡς ἄνθρωπον παναμαρτωλόν, θρηνοῦντα καί ὀδυρόμενον τήν ἀπώλειάν του. Ὁ δέ Θεός, θέλων νά δείξῃ ὅτι οὐδένα μετανοημένον ἀποστρέφεται, ἀλλά δέχεται τούς πάντας, ἐάν εἰλικρινῶς εἰς Αὐτόν ἐπιστρέφουν, δέν ἐφάνέρωσε εἰς τόν Γέροντα τά σχετικά μέ τήν περίπτωσιν αὐτήν τῆς πανουργίας τοῦ δαίμονος, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπον ὁ Γέρον ἐβλεπε τόν πονηρόν καί τίποτε περισσότερον.

Θρηνεῖ λοιπόν γοερῶς ὁ ἀπατεῶν.

Καί τόν ἐρωτᾷ ὁ Γέρον·

–Τί ἔχεις, ἄνθρωπε, καί κλαίεις καί ὀλοφύρεσαι τόσον ἀπό καρδίας, συντριβῶν μέ τόν ὀδυρόμόν σου καί τήν ἰδικήν μου καρδίαν;

Ἀποκρίνεται ὁ δαίμων·

–Ἐγώ, Πάτερ ἅγιε, δέν εἶμαι ἄνθρωπος, ἀλλά διάβολος πονηρός, καθώς συμπεραίνω ἐκ τοῦ ἀπείρου πλήθους τῶν ἀνομιῶν μου.

Τοῦ λέγει ὁ Γέρον·

–Καί τί θέλεις ἀπό ἐμέ νά σοῦ κάμω;

Διότι ἐνόμιζεν ὁ Πατήρ ὅτι ἀπό πολλῆς ταπεινώσεως ἀπεκάλει ὁ ὀδυρόμενος τὸν ἑαυτὸν τοῦ δαίμονα· ὁ δὲ Θεός, πρὸς τὸ παρὸν, δὲν ἀποκαλύπτει τὸ γινόμενον.

Λέγει ὁ δαίμων·

–Τίποτε ἄλλο δὲν παρακαλῶ, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, παρά νά δεηθῆς ἀπό καρδίας πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σου νά σοῦ φανερώσῃ, ἐάν δέχεται τὸν διάβολον εἰς μετάνοιαν· διότι, ἐάν ἐκεῖνον εἰς μετάνοιαν δεχθῆ, δέχεται καί ἐμένα, ὁ ὁποῖος εἰς τίποτε δὲν διαφέρω ἀπό ἐκεῖνον.

–Καλά, τοῦ λέγει ὁ Γέρον, ὅπως θέλεις θά κάμω. Τώρα πήγαινε στό καλό σου, καί αὔριον ἔλα πάλι ἐδῶ νά σοῦ ἀναγγείλω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἔφυγε ὁ δαίμων. Καί τὴν νύκτα ἐκείνην ἀπλώνει καρδίαν καί χεῖρας εἰς ἰκεσίαν ὁ ὄσιος Γέρον, παρακαλῶν τὸν Πανάγαθον νά τοῦ φανερώσῃ, ἐάν ἄραγε δέχεται τὸν διάβολον ἐπιστρέφοντα εἰς μετάνοιαν.

Ἄμέσως τότε τοῦ ἐμφανίζεται Ἄγγελος παρά Κυρίου ἐξαστραπτῶν καί λέγων·

–Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός σου!

–Διατί παρεκάλεσες ὑπὲρ δαίμονος τὴν ἐξου-

σίαν μου; Καί τί ἦλθε αὐτός ζητῶν, ἐκπειράζων σε μέ δόλον;

Ὁ Γέρον ἔμεινε ἐκστατικός πρὸς τὸν Ἄγγελον.

–Καί πῶς, λέγει, ὁ Κύριος δὲν μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ ἐνεργούμενον, ἀλλά μοῦ τὸ ἀπέκρυψε νά μὴν τὸ ἐννοήσω;

Καθησυχάζων αὐτόν ὁ Ἄγγελος τοῦ λέγει·

–Μὴ ταραχθῆς δι' αὐτὸ ὅπου ἔγινε. Διότι κάποιαν θαυμαστήν οἰκονομίαν μετέρχεται ὁ Θεός εἰς ὠφέλειαν τῶν ἁμαρτωλῶν, ὥστε νά μὴν ἀπελπίζωνται. Διότι κανένα ἐκ τῶν προσερχομένων εἰς αὐτόν ἐν μετανοία δὲν ἀποστρέφεται ὁ πανυπεράγαθος Κύριος· κἂν καί ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς καί Διάβολος ἤθελε δεόντως προσέλθει· ὥστε μέ τὴν δοκιμὴν αὐτὴν νά γίνῃ φανερά ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων δαιμόνων προερχομένη σκληρότης καί θανάσιμος αὐτῶν ἀπόγνωσις. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ αὔριον ὁ πειράζων πρὸς σέ, μὴν τὸν ἀποπάρῃς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' εἰπέ του τά ἐξῆς·

–Διὰ νά γνωρίζῃς ὅτι εἶναι φιλόανθρωπος ὁ Θεός καί δὲν ἀποστρέφεται κανένα ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπιστρέφουν εἰς Αὐτόν ἐν μετανοία, καθ' οἷονδήποτε τρόπον καί ἂν εἶχαν προηγουμένως ἁμαρτήσῃ, μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι καί ἐσένα θά δε-

χθῆ· ἀλλ' ἐάν τηρήσης ἐκεῖνα τά ὅποια δι' ἐμοῦ σέ προστάζει.

Ὅταν ἐδῶ φθάσουν τά πράγματα, καί σέ ἐρωτήση·

–Καί ποῖα ἄραγε εἶναι αὐτά πού μου δίνεις ἐντολήν νά τηρήσω;

Τότε νά τοῦ εἰπῆς τά ἑξῆς:

–Τάδε λέγει Κύριος·

–Ἐγώ Κύριος ὁ Θεός σέ γνωρίζω ποῖος εἶσαι καί ἀπό ποῦ ἔχεις ἔλθει πειράζων. Σὺ εἶσαι ἀρχαῖον κακόν. Καί συνήθισες νά πορεύεσαι κατά τήν βέβηλόν σου ὑπερηφάνειαν. Καί πῶς θά ἠμπορέσης νά ἀφιερώσης τόν ἑαυτόν σου εἰς ἀληθινήν μετάνοιαν; Ὅμως, διά νά μήν ἔχης πρόφασιν ἀπολογίας τίς δικαιολογίες αὐτές κατά τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ὅτι δῆθεν ἠθέλησα νά μετανοήσω καί ὁ Θεός δέν μέ ἐδέχθη, πρόσεχε εἰς αὐτά πού σοῦ λέγω, πῶς ὀφείλεις νά ἐνεργήσης τόν τρόπον τῆς σωτηρίας σου.

Αὐτή εἶναι ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων·

–Θά μείνης ἐπί τρία ἔτη εἰς ἓνα τόπον ἀκίνητος. Στραμμένος κατά ἀνατολάς. Νύκτα καί ἡμέρα θά ἰκετεύης: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τό ἀρχαῖον κακόν»! Θά τό λέγῃς αὐτό ἑκατό φορές. Μέ φωνή δυνατή.

Καί πάλιν ἑκατό φορές: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως»!

Καί πάλιν ἄλλες ἑκατό φορές: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τήν ἐσκοτισμένην ἀπάτην»!

Αὐτά νά κράζῃς πρὸς τόν Κύριον ἐπί τρία ἔτη διαδοχικῶς καί ἀδιαλείπτως, τήν μίαν ἑκατοντάδα μετά τήν ἄλλην. Καί ἐάν τά κάνῃς αὐτά καθῶς πρέπει μέ τήν ταπεινοφροσύνην πού ἀρμόζει, θά συναριθμηθῆς μέ τούς Ἀγγέλους Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Αὐτά νά τοῦ εἰπῆς, λέγει ὁ Ἄγγελος, εἰς τόν Γέροντα. Ἐάν λοιπόν συμφωνήσῃ νά τά κάμῃ, δέξου αὐτόν εἰς μετάνοιαν.

Ἀλλά γνωρίζω, λέγει Κύριος, ὅτι ἀρχαῖον κακόν νέον καλόν δέν γίνεται.

Καί ὅσα ἀκολουθήσουν σημείωσέ τα γιά τίς ἔσχατες ἡμέρες, νά μήν ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι εἰς ἀπελπισίαν καί ἀπόγνωσιν, ἐφόσον ἀπό καρδίας θελήσουν νά μετανοήσουν. Διότι πάρα πολύ θά ὠφεληθοῦν ἀπό τήν διήγησιν αὐτήν οἱ βαρέως ἁμαρτήσαντες, πληροφοροῦμενοι γιά τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά μή ἀπελπίζονται εἰς τήν προσπάθειαν τῆς μετανοίας διά τήν σωτηρίαν των.

Αὐτά εἶπεν ὁ Ἄγγελος καί ἀνέβη εἰς τούς οὐρανούς.

Τὴν ἐπομένην ἑνωρίς τὸ πρῶτὶ ἐμφανίζεται πάλιν κλαίων ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ μακρόθεν ὁ δαίμων, καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὸν Γέροντα.

Ὁ Γέρον κατ' ἀρχάς δὲν θεάτρισε τὴν ἀπάτην τοῦ προσερχομένου· μόνον ἔλεγε ἀπὸ μέσα του εἰς τὸν λογισμόν του: —Κακῶς ἦλθες, ἀρχαῖον κακόν, κλέπτη διάβολε, σκορπιέ μέ τὸ δηλητήριον, ἀποστάτα τῆς θείας δόξης, ἀντάρτη κακότροπε, κακοσήμαντε, παραχαραγμένε, παραμορφωμένε.

Καί, ὅταν ἐπλησίασε, τοῦ λέγει·

—Νά γνωρίζης ὅτι παρεκάλεσα τὸν Θεόν, καθὼς σοῦ ὑπεσχέθην, καὶ σέ δέχεται εἰς μετάνοιαν, εἰάν ὅμως κάμης ἔργον αὐτὰ πού σοῦ παραγγέλει δι' ἐμοῦ ὁ κραταιὸς τῶν Δυνάμεων Κύριος.

Λέγει ὁ δαίμων· —Καί ποῖα εἶναι αὐτὰ πού Αὐτός μου ὄρισε νά κάμω;

Καί ὁ Γέρον εἶπε·

—Προστάζει ὁ Θεός νά σταθῆς εἰς ἓνα τόπον ἀκίνητος ἐπὶ τρία ἔτη βλέπων κατὰ ἀνατολάς καὶ κράζων ἡμέρα καὶ νύχτα ἀδιαλείπτως ἀνά ἑκατό φορές: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὸ ἀρχαῖον κακόν»· καὶ πάλιν ἑκατό φορές· «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως»· καὶ πάλιν ἑκατό φο-

ρές· «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὴν ἐσκοτισμένην ἀπάτην». Συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενα αὐτὰ ἀνά ἑκατό, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἐπὶ τρία ἔτη. Ὅταν τὰ κάμης αὐτὰ καθὼς πρέπει, θά δεχθῆ τὴν μετάνοιάν σου καὶ θά συναριθμηθῆς καθὼς ἦσουν ἐξ ἀρχῆς μέ τοὺς Ἀγγέλους Αὐτοῦ.

Καθὼς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ζερέφερ ἀστραπιαίως ἀπέβαλε τὸ ἐπίπλαστον τοῦ θρήνου προσωπεῖον του· ἔκαμε ἓνα δαιμονιώδη ἀπαίσιον καγχασμόν εἰς τὸν ἄερα, καὶ εἶπε εἰς τὸν Γέροντα·

—Ὡ σαπρόγηρε, ἐλεινέ καὶ ἄθλιε, τρισάθλιε γέρον! Ἐάν ἐγὼ ἤθελα νά ἀποκαλέσω τὸν ἑαυτὸν μου βδέλυγμα καὶ ἀρχαῖον κακόν καὶ ἐσκοτισμένην ἀπάτην καὶ ἐξοφωμένον καὶ ἀνωφέλητον, ἀπὸ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς θά εἶχα διαλέξει νά τὸ κάνω αὐτό καὶ θά ἐσωζόμουν ἀμέσως, ἀπὸ τότε.

Ἄλλὰ, τώρα ἐγὼ, ἀρχαῖον κακόν; Μὴ γένοιτο! Καὶ πῶς εἶμαι ἀρχαῖον κακόν; Τώρα μάλιστα πού ἔχω γίνει τόσον θαυμαστός; καὶ ὅλοι μου ὑποτάσσονται καὶ μέ φοβοῦνται καὶ μέ τρέμουν;

Τώρα ἐγὼ νά ἀποκαλέσω τὸν ἑαυτὸν μου βδέλυγμα καὶ ἀπάτην καὶ ἐξοφωμένον καὶ ἀνωφέλητον; Ὅχι, Γέρον! Ὅχι! Ὅχι!

Τώρα ιδίως πού δεσπόζω ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν, νά γίνω διὰ τῆς μετανοίας ἐγὼ ἓνα τίποτε, ἔ-

να παίγνιον, ἓνα ξεπεσμένο ἄβουλο ὄν; ἓνας δοῦλος ταπεινός, ἐλεεινός, εὐτελής καί ἀχρεῖος; Ὁχι, Γέρον! Ὁχι! Ὁχι! Ποτέ! ποτέ!

Αὐτά εἶπε τό ἀκάθαρτον πνεῦμα καί μέ ἓνα ἀλλόκοτον συριγμόν καί ἀλαλαγμόν, ἐγινε ἄφαντον ἀπό προσώπου τοῦ Γέροντος.

Ὁ δέ Γέρον, καθώς εἶδε καί ἄκουσε αὐτά ἐσύναξε τόν ἑαυτόν του εἰς προσευχήν, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ ἀπό ἐμπειρίας καί λέγων·

— Ἀληθῶς εἶπας, Κύριε, ὅτι ἀρχαῖον κακόν νέον ἀγαθόν δέν γίνεται!

Ἡ ἐρμηνευτική ἀπόδοση ἔγινε ἀπό τόν ὁσιολ. Μοναχόν Λ.Φ., Ἀγιορείτη, τόν ὁποῖον καί εὐχαριστοῦμε θερμῶς.

Ὡς ἐπίλογος

Αὐτά, ἀγαπητοί, δέν τά κοινολογῶ ἀπλῶς καί ὡς ἔτυχε, ἀλλά γιά νά γνωρίσετε τοῦ Δεσπότου τό πολύ καί ἀνεκδιήγητον ἔλεος καί τήν ἄπειρον Αὐτοῦ ἀγαθότητα. Διότι, ἐάν καί τόν διάβολον δέχεται μετανοοῦντα, πολύ περισσότερο τούς ἀνθρώπους, ὑπέρ τῶν ὁποίων τό αἷμα Του ἔχυσε, θά δεχθῆ ἐπιστρέφοντας, ἐάν τόν ἰκετεύσουν ἀπό καρδίας ἐν μετανοίᾳ μέ ἐξομολόγησιν καί διόρθωσιν βίου, καθώς ὀρίζει ἡ Ἁγία μας Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ἀπό τίς ἐκδόσεις «**ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ**» εἰς ψυχική ὠφέλεια, μετάνοια καί σωτηρία καλοπροαιρέτων συνανθρώπων μας.

Πληροφορίες στό τηλ.: 2310212659 καί στό Φάξ: 2310207340.